

Ecouri

Bragagiu

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie...
M. Eminescu

Trenul bate, bate-n șine,
Trenu-n noapte taie, taie
Și mă duce de la mine
Înspre ziua mea bălaie.

Trenu-n șine bate, bate
Și prin noapte, și prin vreme
De mă fură de la toate
Pentru visele supreme.

N-are-a face că eu încă
Nu le știu nici cum se-ncheagă,
De-s pe trăinicii de stâncă
Sau pe plajă că aleargă.

Ele-s undeva-nainte
Fericite mă așteaptă -
În vagon șezând cumine
Mă înalț încă pe-o treaptă.

Până când, prin geam, cu-ncetul,
Stele tremură sărmene
Și e, poate, drept poetul
Că sunt ele doar icoane.

Visul mi-l doresc pe raze
Compunându-mi-l în grabă
Doar încurcă ochii brazii
Ce rămân în bezna oarbă.

Numai văzul iar mă poartă
Îndârjit voind să urce...
Însă steaua dacă-i moartă
Visul meu unde s-a duce?

L-ui uita peste o clipă
Și s-or întâlni în cale
Astrul care-i în risipă,
Visul care-i numai jale.

Convorbirea va fi stinsă
Fără ca să se înceapă
Bolta doar va geme ninsă
Pe un freamăt lin de apă.

Cu-ncercarea de sugestii
Ce-ntrebări nu vor mai naște
Și-or șopti uscat verzi trestii,
Jilav vor țipa verzi broaște.

Pe când trenul tot învie
Încăpățânat o toacă
Care în monotonie
Melodia o încearcă.

Șinele bat la unire
Suspînând sub orice roată...
Eu mă tem de o iubire
Ce pe cer mi se arată.
Victor Bragagiu